

ПЕНЧО СИМОВ
МОРЕ В СЪРЦЕТО НА
ЧОВЕКА

chitanka.info

Невъзможно е да си представим Франция без моретата. Те я опасват от три страни и добавят своето многообразие към пъстротата на нейните пейзажи. Внушителната дължина на бреговата ѝ линия изчерпва едва ли не всички форми, чрез които водната стихия нежно приласкава или сурово връхлита върху сушата. И ако не бяха дюните на Дюнкерк със суровия повей на Северно море, ако не беше обсаждания от океанските приливи Мон Сен Мишел, ако не бяха аквитанските брегове, надделяващи над атлантическите бури, ако не бяха плажовете на Лазурния бряг, засияли под блясъка на средиземноморското слънце, колко би обедняла палитрата на очарованието, с което ни възхищава френската природа!

Същата тази стихия, която извайва очертанията на бреговете, има решаващо значение и за формирането на човешките характери. От незапомнени времена обитателите на крайморските земи безстрашно са се впускали из сините простори не само заради делничната необходимост да изхранват себе си и семействата си, но и под напора на загадъчния стремеж към далечното и непознатото, дарил човечеството с толкова имена на откриватели и изследователи. От Канада до Антарктида, от Антилските острови до Полинезия, из всички световни морета и океани са плавали френските моряци. Имена като Жак Картие, Лаперуз, Бугенвил, Дюмон д'Юрвил се нареждат в челната редица на най-прославените световни мореплаватели, а други — като Жан Шарко и Ив Кустю поддържат тази славна морска традиция в по-новите времена.

Но ако синият цвят заема една трета от френското знаме, то положението в областта на литературата изглежда по-различно. Първото, повърхностното впечатление, от френската литература на морска тематика е, че тя сякаш не съответствува напълно на значението, което морето е имало и има за живота на французите. Английските и американските писатели например, са посветили повече страници на морето; особено в областта на разказа. Но когато се преценява френската „морска“ литература, непременно трябва да се има пред вид силната картезианска традиция във френския интелектуален живот, която предопределя своеобразния, поразсъдъчен подход на френските автори. За тях то е много повече философски символ, отколкото арена на чудни приключения. От друга страна, те винаги повече са се интересували от психологическото

задълбочаване във вътрешния свят на „морските труженици“, отколкото от романтичните багри на морските пътешествия. Разбира се, съществуват и някои блестящи изключения, но в повечето случаи остава в сила писаното от Сен-Джон Перс: „И няма да става дума за самото море, а за неговото господство в сърцето на човека...“ Вникването във философското понятие за морето във френската литература от своя страна изисква също и непременно задълбочаване в многобройните и великолепни стихове, които най-добрите: френски поети са посветили на тази тема. Именно в техните творби най-ярко са възплътени обобщенията и асоциациите, присъщи на „френско море“, обрисувано от Пол Валери:

„Аз съм пяната, която връхлита скалата и избликва от нея и се разпада на миля от тук.

Моята «душа» е «там». «Там» е средоточието, в което се събират, се създават и се осъзнават силите на образите и движението, предизвикани от искрите пяна «в мен».

Аз създавам разстоянията, очертанията, поривите, ритъма и трайността — там, където съм, но и не съм...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.